

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce: **M E V A P A C K, s. r. o.,** IČ 25387821,
sídlem Suchonice 25

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. MZP/2020/570/183

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, tj. České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc, č. j. ČIŽP/48/2018/7225 ze dne 24. 1. 2019, kterým orgán prvního stupně žalobci uložil pokutu ve výši 45 000 Kč za přestupek spáchaný podle § 66 odst. 8 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“). Přestupek spáchaný podle ustanovení § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech byl při uplatnění absorpční zásady projednáván ve společném řízení s přestupkem podle § 66 odst. 8 písm. c) zákona o odpadech. Žalovaným rozhodnutím řízení o přestupku podle § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech žalovaný zastavil a současně uložil žalobci pokutu ve výši 10 000 Kč za přestupek podle § 66 odst. 8 písm. c) zákona o odpadech, jehož spáchání podle názoru žalovaného orgán prvního stupně žalobci prokázal.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce předně uvádí, že argumentace žalovaného ve vztahu k porušení povinnosti § 18 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech je založena zejména na těchto tvrzeních:

A) Nedostatečné označení provozovny žalobce je zdokumentováno fotografiemi ve spise.

B) Nedostatečné označení je popsáno v dílčím protokolu o kontrole a v kontrolním protokolu.

C) Žalobce se dne 3. 7. 2017 k dílčímu protokolu o průběhu kontroly vyjádřil s tím, že zjištění orgánu prvního stupně odpovídají skutečnosti, a proto žalovaný považuje pozdější tvrzení žalobce za účelová.

D) Není možné učinit závěr, že žalobce vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby zabránil porušení dotčené povinnosti. V této souvislosti pak žalovaný odkazuje na znění § 4 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, přičemž uvádí, že žalobce mohl mít v tomto místě informační ceduli umístěnou např. za plotem apod.

E) Materiální znak přestupku, tedy určitá míra společenské nebezpečnosti, byl naplněn již tím, že zákonodárce pro tento přestupek stanovil možnost uložení pokuty.

3. Ad A) žalobce namítá, že spis obsahuje toliko jednu fotografii, na které je zachycena jen malá výšeč prostoru u hlavní vstupní brány. Žalobce od samého počátku namítal, že vstupní brána nebyla vyfocena jako celek (což je patrné z dané fotografie, na které samotná brána není vůbec vidět). S touto a dalšími námitkami (např. označení cedulemi rovněž u druhého vjezdu) se dle názoru žalobce ani žalovaný nevypořádal. Rovněž nebyla vypořádána námitka, že o pořízení těchto fotografií před zahájením samotné kontroly, ani v jejím průběhu, nebyl žalobce informován. Lživé je pak tvrzení, že pořizování fotografií informačních cedulí proběhlo za osobní přítomnosti jednatele. Nevypořádání těchto námitek způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

4. Ad B) žalobce namítá, že v prvotním protokolu je pouze popsáno, že byla pořízena fotodokumentace. Jak žalobce v průběhu řízení uvedl, tato fotodokumentace mu nebyla při kontrole předložena. Rovněž tedy nebyla vypořádána tato námitka. Dílčí protokol ze dne 3. 7. 2017 obsahoval pouze informaci, že byla pořízena fotodokumentace. Z tohoto sdělení nelze učinit žádný závěr. Až v protokolu ze dne 19. 3. 2017 je uvedeno, že prvoinstanční správní orgán je toho názoru, že informační cedule neměla všechny náležitosti. Proti tomuto se již žalobce bránil pomocí námitek, nicméně k dnešnímu dni nebyly vypořádány. Dále je zde patrný nedostatek v provedeném dokazování, a to jednak s ohledem na to, že prvoinstanční správní orgán zcela účelově vyfotil jen část vstupu, resp. část cedulí, dále pak ignoroval námitku ohledně druhého vstupu.
5. Ad C) žalobce namítá, že tvrzení, že žalobce podpisem automaticky vše potvrdil, je nepravdivé a nereflektuje zásadu vyšetřovací. Přístup žalovaného, že podpisem vlastně žalobce přišel o možnost jakékoliv obrany, odráží silně formalistický přístup. Nadto je potřeba zdůraznit, že žalobce od počátku proti tomuto tvrzení brojí, nicméně žádná z jeho námitek nebyla vypořádána, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z tvrzení žalovaného žalobce vyvozuje, že to snad měl být právě žalobce, kdo je odpovědný za řádné zjištění skutkového stavu. Pakliže bychom přistoupili na argument žalovaného, tedy, že žalobce vlastně svým podpisem vše postavil najisto, a tudíž není potřeba cokoliv dalšího dokazovat, dospěli bychom k absurdním a silně formalistickým závěrům. Ovšem byl to správní orgán, kdo byl povinen se zabývat všemi rozhodnými skutečnostmi tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle názoru žalobce správní orgán na tuto svou aktivitu rezignoval, čímž jednal v rozporu se zásadou vyšetřovací a porušil také zásadu materiální pravdy.
6. Ad D) žalobce namítá, že k dotčenému závěru žalovaného chybí jakýkoliv relevantní podklad, neboť dokazování se ve vztahu k naplnění těchto znaků prakticky vůbec nekonalo. Žalovaný tak nemohl spolehlivě dospět k závěru, že žalobce nevynaložil veškeré úsilí k tomu, aby zabránil porušení dotčené povinnosti.
7. Ad E) žalobce namítá, že k prokázání materiálního znaku nebylo vedeno žádné dokazování. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje důvody, které vedly k podstatnému závěru o naplnění materiálního znaku.
8. Žalobce též uvádí, že splnil požadavky § 18 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech i § 4 odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 383/2001 Sb. Žalobce je názoru, že § 4 odst. 2 písm. d) vyhlášky není podrobnější specifikací § 18 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech. Prvoinstanční správní orgán spolu s žalovaným tak nesprávně aplikovali právní předpisy. Dále žalobce uvádí, že žalovaný tvrdí, že žalobce nezveřejnil druhy odpadů. Je ale zřejmé, že informační cedule může obsahovat toliko skupiny a podskupiny odpadů. K této problematice se však nevedlo žádné dokazování a v napadeném rozhodnutí zcela absentují jakékoliv úvahy či skutková zjištění o tom, zda žalobce nesplnil povinnost vztahující se k informační ceduli tím, že měl uvedené skupiny a podskupiny.
9. Dále žalobce konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k možnosti upustit od uložení správního trestu neshledal důvody. Jak k tomuto závěru dospěl? Napadené rozhodnutí zcela postrádá odůvodnění v této části, čímž opět dochází k nepřezkoumatelnosti. Stejná vada se pak vztahuje také k úvahám o přitěžujících či polehčujících okolnostech. Žalovaný dále uvádí, že trest napomenutí je namísto uložit v případě bagatelních protiprávních jednání a nelze je upřednostnit tam, kde je žádoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

uložení pokuty. Napadené rozhodnutí opět absolutně postrádá odůvodnění ve vztahu k tomu, proč údajně chybějící údaj na informační ceduli není právě zmíněným bagatelním případem porušení předpisu. Celkově je argumentace ve vztahu k druhu trestu a samotné výměře velmi nedostatečná.

10. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané žaloby. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání.
14. Žaloba není důvodná.
15. Pokud jde o první i druhý žalobní bod [tj. ad A) a B)], žalobce opomíjí, že podle § 81 zákona o přestupcích mohou být v řízení navazujícím na výkon kontroly skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Z obsahu rozhodnutí obou stupňů pak vyplývá, že právě skutečnosti zjištěné při kontrole dne 3. 7. 2017 byly stěžejním podkladem rozhodnutí. Všechny tyto skutečnosti jsou popsány ve správním spisu (dílčí protokol o kontrole, kontrolní protokol). Soud se na základě toho shoduje se správními orgány, že kontrolou dne 3. 7. 2017 bylo prokázáno, že žalobce porušil povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech. K tomu lze dodat, že fotodokumentace nebyla stěžejním podkladem, že a jen podporuje to, co je již slovně zachyceno v dílčím protokolu o kontrole, potažmo v kontrolním protokolu.
16. K poukazu žalobce, že dosud nebyly vypořádány jeho námitky proti kontrolnímu protokolu, nezbyvá než uvést, že tyto námitky byly vypořádány v rámci oznámení o zahájení řízení s žalobcem ze dne 25. 6. 2018, č. j. ČIŽP/48/2018/3722. Dále byly tyto námitky podrobněji zodpovězeny v rozhodnutí prvního stupně.
17. K poukazu žalobce na skutečnost, že jeho areál je přístupný i z druhé strany (druhý vjezd), soud konstatuje, že součástí správního spisu je i schválený provozní řád žalobcova zařízení. V něm je uveden jen jeden vjezd. Za těchto okolností správní orgány nemohly pochybit, pokud se zabývaly zákonnými náležitostmi označení pouze i tohoto přístupu do zařízení. Jinými slovy, žalobce se nemůže úspěšně dovolávat, že tyto zákonné náležitosti plní u jiného vstupu (vjezdu) do zařízení, který však není uveden ve schváleném provozním řádu zařízení. K tomu lze dodat, že je to právě žalobce, kdo vypracovává provozní řád zařízení a má primární odpovědnost za jeho obsah; příslušný správní orgán žalobcem předložený provozní řád toliko schvaluje.
18. K žalobnímu bodu ad C) soud konstatuje ve vazbě na již řečené, že nelze shledat porušení vyšetřovací zásady a zásady materiální pravdy, neboť stěžejním podkladem rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

byla vlastní zjištění správního orgánu (kontrolní zjištění), jak již bylo rozebráno výše u vypořádání předchozích dvou žalobních bodů.

19. K žalobnímu bodu ad D) soud konstatuje, že prokazování tzv. liberačního důvodu, je na tom, kdo se jej dovolává. Byl to tedy žalobce, na němž bylo, aby prokazoval, že vynaložil veškeré úsilí k zabránění porušení svých povinností. Proto není na místě, pokud žalobce vytýká správním orgánům, že v tomto směru nedostatečně zjišťovaly skutkový stav.
20. K žalobnímu bodu ad E) soud uvádí, že podle judikatury správních soudů je v případě správních deliktů naplněním jejich skutkové podstaty zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011-52). Žádné takové okolnosti však žalobce nepředestřel, omezil se jen na bagatelizaci svého jednání slovy, že jen „neměl cedulku“.
21. Soud se neztotožňuje s žalobce ani v tom, že § 4 odst. 2 písm. d) vyhlášky nenavazuje § 18 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech. Jedná se o prováděcím ustanovení zákona o odpadech vydaným na základě § 14 odst. 5 zákona o odpadech. Již správní orgány pak dostatečně odůvodnily, že žalobce tato ustanovení porušil a jakým jednáním tak učinil. Správně se vypořádaly i s obhajobou žalobce, že dotčené údaje uváděl na jiném místě (např. na svých webových stránkách, informováním dodavatelů, v provozním řádu apod.), když tímto způsobem nemohla být předmětná zákonná povinnost splněna.
22. Pokud jde o závěrečný okruh námitek, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí adekvátně odůvodnil, že žalobcovo nezákonné jednání není bagatelní a že není možné upuštění od trestu nebo uložení napomenutí. Žalovaný správně připomenul, že nezveřejněním druhů sbíraných nebo vykupovaných odpadů žalobce snížil možnost jejich příjmu a zvýšil riziko nelegálního zneškodnění těchto odpadů. Rovněž se adekvátně žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi (zejm. str. 16-17).
23. Soud uzavírá, že v podrobnostech odkazuje ke všem žalobním na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž námitky obdobné námitkám žalobním již žalovaný přesvědčivě a důkladně vypořádal.
24. Úplným závěrem soud konstatuje, že namítá-li žalobce v žalobě opakovaně, že jeho námitky nebyly vypořádány a že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, pak soud žádné deficity v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal. Nesouhlas s vypořádáním námitek nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly a nároku na náhradu nákladů řízení se při jednání výslovně vzdal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.